

Sygn. akt V KK 10/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)

SSN Włodzimierz Wróbel

SSA del. do SN Marzanna Piekarska-Drażek (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **A. J.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k. i 279 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 25 stycznia 2017 r.

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Rejonowego w N.

z dnia 21 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII K .../15,

uchyla zaskarżony wyrok w pkt. 2 w całości oraz w pkt. 1 w części dotyczącej orzeczenia o karze i środkach probacyjnych i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2015 r., wydanym w sprawie sygn. akt VII K .../15, uznał oskarżonego A. J. za winnego tego, że:

1. w okresie od 1 do 4 lutego 2015 r. dokonał kradzieży z włamaniem do lokalu gastronomicznego, skąd zabrał pieniądze w kwocie 1.200 zł, za co skazał go na podstawie art. 279 § 1 k.k. na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;
2. w okresie od 1 do 4 lutego 2015 r. po dokonaniu pierwszego czynu, z niezabezpieczonej kasetki na pieniądze zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 60 złotych, za co na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał go na 5 miesięcy pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. zawiesił warunkowo wykonanie kary na okres 5 lat;
5. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
6. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał go do naprawienia szkody przez zapłatę pokrzywdzonej przestępstwem przypisanym w pkt 2 wyroku kwoty 60 złotych;
7. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w kwocie 1.400 złotych na rzecz pokrzywdzonej pierwszym z przypisanych przestępstw oraz zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie.

Wyrok, niezaskarżony przez strony, uprawomocnił się w dniu 2 maja 2015 r. Wskutek wątpliwości zakładu karnego, Sąd Rejonowy zwrócił się do Prokuratury o rozważenie wniesienia kasacji (pismo z k 115 i 118).

Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny wniósł kasację na korzyść A. J., zaskarżając wyrok w części dotyczącej skazania za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., przypisane mu w pkt 2 wyroku, orzeczenia o karze łącznej oraz o obowiązku naprawienia szkody. Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 278 § 1 k.k., polegające na skazaniu A. J. za to przestępstwo, podczas gdy w dacie wyrokowania czyn ten stanowił wykroczenie z art. 119 k.k., w następstwie czego doszło do naruszenia art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. oraz art. 72 § 2 k.k.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego przedstawia zarzuty o oczywistej zasadności, a jej kierunek pozwala na wydanie wyroku na posiedzeniu, na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

Uchybienie dotyczy skazania za jedno z dwóch przypisanych skazanemu przestępstw, dlatego uchylenie wyroku obejmuje także warunkowe zawieszenie wykonania kary i środków związanych z okresem próby. Orzeczenie z pkt 4 wyroku Sądu Rejonowego oparte na art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. dotyczyło bowiem zawieszenia wykonania kary łącznej obejmującej zarówno skazanie z pkt 1, z art. 279 § 1 k.k., jak też bezpodstawne skazanie z pkt 2 wyroku, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., które w chwili orzekania stanowiło wykroczenie i powiązanego z nią środka probacyjnego, uzasadnia konieczność uchylenia także kary wymierzonej za czyn przypisany w pkt. 1 wyroku. Pozostawienie kary za to przestępstwo, po wygaśnięciu kary łącznej, oznaczałoby pozostawienie wykonalnego orzeczenia o bezwzględnej karze pozbawienia wolności.

Przechodząc do zasadniczego zarzutu kasacji, jakim jest zarzut rażącego naruszenia art. 278 § 1 k.k., jego potwierdzenie jest oczywiste. W sytuacji, gdy Sąd Rejonowy zdecydował o zmianie znamion i kwalifikacji czynu opisanego w I zarzucie aktu oskarżenia, z włamania na kradzież, winien był skonstatować, że wartość przedmiotu kradzieży, jest tak niska, że nie wolno zakwalifikować czynu jako przestępstwo. Poczynając od zmiany kodeksu wykroczeń ustawą z dnia 20.11.1995 r. kwota wyznaczająca granicę pomiędzy wykroczeniem a przestępstwem była wielokrotnie wyższa i wynosiła do 2013 r. 250 zł. Ustawą z dnia 27 września 2013 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247), obowiązującą w chwili czynu, tj. w lutym 2015 r. oraz w dniu wyroku, tj. 21 kwietnia 2015 r., wprowadzono zmianę w art. 119 § 1 k.w. stanowiąc, że za wykroczenie kradzieży lub przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej ponosi się odpowiedzialność, gdy jej wartość nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia. W dacie wyrokowania kwota ta wynosiła 437,50 złotych, co wynikało z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r., w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 r. (Dz. U. z 2014 r., poz. 1220). Nie ulega zatem wątpliwości, że Sąd Rejonowy przypisując A. J., w pkt 2 wyroku kradzież 60 złotych, skazał go za

przestępstwo, podczas gdy czyn ten stanowił wykroczenie (nieprzedawnione). Zaskarżone orzeczenie zapadło w wyniku rażącej obrazy art. 278 § 1 k.k. i skutkowało wymierzeniem A. J. kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, co przy zagrożeniu za wykroczenie jest oczywiście niekorzystne. Z karą tą wiążą się dalsze konsekwencje prawne, a więc orzeczenie o karze łącznej oraz towarzyszący skazaniu za przestępstwo kradzieży obowiązek naprawienia szkody na podstawie art. 72 § 2 k.k.

Powyższe uchybienia spowodowały konieczność częściowego uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Zadaniem Sądu będzie zastosowanie prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w pkt 2 zaskarżonego wyroku, oraz baczenie na to, by sytuacja skazanego w zakresie skazania za czyn przypisany w pkt 1 zaskarżonego wyroku oraz ewentualnego ukarania za wykroczenie nie uległa pogorszeniu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy, bacząc na zakaz ustanowiony w art. 443 k.p.k., rozpozna sprawę w zakresie czynu opisanego w pkt. 2 wyroku oraz wyda orzeczenie o karze za czyn przypisany skazanemu w pkt. 1 wyroku, mając na uwadze, że kary tej dotyczył także pierwotnie orzeczony w zaskarżonym wyroku środek probacyjny z art. 69 § 1 k.k.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.